

РЕШЕНИЕ

№ 118

гр. Елхово, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЕЛХОВО, IV -ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Доротея П. Янкова

при участието на секретаря Т А В
като разглежда докладваното от Доротея П. Янкова Гражданско дело № 20222310100150 по описа за 2022 година

Настоящото производство е образувано по предявен положителен установителен иск по реда на чл.422, във вр. с чл.415 ГПК, с правно основание чл. 79, ал.1 във вр. чл.240, ал.1 и ал.2 от ЗЗД, във вр. чл.9 от ЗПК и вр. чл.86 ЗЗД и вр. чл. чл.121 и чл.122 от ЗЗД.

Ищецът „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, с ЕИК: ***2, със седалище: гр. София, бул. България № 49, бл. 53Е, вх. В, представлявано заедно от С Н Н и Ц Г С, в качеството им на управители на „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, действащи чрез пълномощник юрк. Р И И в исковата си молба против ответника С. Г. П., с ЕГН *****, с адрес: с.М, ул. „С П“ №9, община Елхово, обл.Ямбол, твърди в исковата молба, че между него и ответника е възникнало валидно облигационни отношения по сключен на 25.11.2011 година Договор за револвиращ заем № 5000496447, към който са приложими Общи условия, неразделна част от договора.

Договорът е сключен между ищеца „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, като кредитор, от една страна и от друга В И П и ответника С. Г. П., като солидарни длъжници, със следните параметри: Сума за изплащане на заема: 3189.48лв.; Брой погасителни вноски: 42; Размер на месечна погасителна вноска: 75 лв.; Размер на заема: 1000; Годишен процент на разходите (ГПР %): 119.63; Годишен лихвен процент (ГЛП%): 84.76; Лихвен процент на ден: 0.23; Дата на погасяване на вноската по време на изплащането на заема: 15 ден от месеца.

Ищецът твърди, че е изпълнил точно и в срок задълженията си по договора, като е превел на 28.11.2011 г. парична сума в размер на 1000.00 лв. по посочена от длъжника В И П банкова сметка, за което е съставен документ за кредитен превод с уникален регистрационен номер BORD05641185 от 28.11.2011 г., а от своя страна длъжникът е поел задължение да погасява предоставения заем с равни месечни вноски, в размер и срокове определени в погасителен план, който е неразделна част от Договора за револвиращ заем, ведно с договорно възнаграждение за предоставения кредит, предварително определено, платимо разсрочено във времето в рамките на погасителния план.

Ответникът С. Г. П., в качеството си на съдлъжник по договора за потребителски кредит на основание Общите условия към договора за потребителски кредит във връзка с

чл. 121- чл. 127 от Закона за задълженията и договорите, се е задължил да отговаря солидарно с В И П за изпълнение на задължението при условията, посочени в договора.

Солидарните длъжници на са изпълнили поетите по договора задължения, заплатили са само четири пълни вноски и една непълна, последната от които на дата 01.11.2012г. и са изпаднали в забава. С настъпване на крайния срок на договора на 15.06.2015г., всички вземания на кредитора са станали изискуеми.

Извършените от солидарните длъжници плащания по договора са в общ размер на 380.00 лева и със същите са погасили част от номинала по заема в размер 372.19 лева, а със сумата от 7.81 лева са били погасени лихви за забава по кредита, на основание т. 10.1 от ОУ, съгласно който, „В случай, че клиентът просрочи плащането на месечна вноски, кредиторът начислява лихва за забава в размер на ОЛП + 10 % годишно, изчислена на всеки ден забава върху размера на просроченото плащане.".

Неизплатеното договорно възнаграждение от страна на длъжника по делото е в размер 1839.55 лева, дължимо от датата на първата неизплатена вноска по договора- 15.05.2012 г. до падежа на последната погасителна вноска 15.06.2015 г.

Поради допуснатото от страна на длъжниците по договора неизпълнение ищецът „ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК пред Районен съд- гр. Елхово, по което е било образувано ЧГД № 695/2021 г. и по което съдът е указал на заявителя, че на основание чл. 415, ал. 1, т.1 от ГПК, може да предяви иск за установяване на вземането си.

Иска се съдът да постанови решение, с което да установи със сила на присъдено нещо съществуването на вземане в полза на „ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД по ДРЗ № 5000496447 срещу С. Г. П. в общ размер на 3134.30 лева, от които главница в размер на 977.74 лева (деветстотин седемдесет и седем лева и седемдесет и четири ст.), договорно възнаграждение в размер на 1839.55 лева и законна лихва в размер на 317.01 лева (триста и седемнадесет лева и една стотинка), дължима от 15.06.2015 г. - датата на изтичане на погасителния план до 25.11.2021 година, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до изплащане на вземането. Претендират се и направени в заповедното и исковото производство разноски.

С исковата молба са представени писмени доказателства и заявени доказателствени искания.

След постъпването на исковата молба, съдът е разпоредил препис от нея и приложенията ѝ да се изпратят на ответника, като е указал на последния, че в едномесечен срок може да подаде писмен отговор на исковата молба.

Ответникът С. Г. П., в законоустановения срок по чл. 131 ГПК е депозирал отговор на исковата молба, с който е взел становище по допустимостта и основателността на предявения иск.

Ответникът С. Г. П. в отговора на исковата молба е изразил становище искът да е допустим, но неоснователен.

Доводите на ответника за неоснователност на иска се основават на твърдения да погасяване на вземането на ищеца по давност, настъпила от 15.06.2020г., както и за нищожност на договора поради противоречието му с чл. 22 във вр. с чл. 11 ал. 1 т. 11 от ЗПК. Във връзка с последното ответникът твърди, съдържащата се в раздел VI информацията относно броя и размера на погасителните вноски, ГПР и годишния лихвен процент да е най-обща, да не отговаря на изискването да е разбираема и недвусмислена, да липсва конкретизацията относно компонентите в размера на месечната вноска като части от главницата и лихвата, както и да липсва подписан от кредитополучателя погасителен план, липса на посочен лихвен процент, дължим при просрочие и предупреждение за последиците при просрочие на вноските. Твърди клаузите относно определянето на договорната лихва да

са нищожни, поради това, че са неравноправни. В тази връзка сочи, че клаузите, с които е определен размер на договорната възнаградителна лихва в размер на 84.76 % надвишава трикратния размер на законната лихва и противоречат на добрите нрави, поради което са нищожни на основание чл. 146 ал.1 от ЗЗП.

Иска се искът като неоснователен да бъде оставен без уважение. Претендират се и направени по делото разноски.

В съдебно заседание ищцовото дружество "Профи Кредит България" ЕООД, редовно призовано, не изпраща представител, депозирало и молба с искане делото да се гледа в отсъствието на негов представител. С депозирана от процесуалния му пълномощник молба заявява, че поддържа предявения иск и оспорва отговора. Излага подробни съображения за неоснователност на възраженията на ответника. Прави и възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Във връзка с депозирания отговор излага, че твърдението на ответника, че уговореното в процесния договор, договорно възнаграждение на основание чл. 26, ал.1, пр. 3 от ЗЗД е нищожно, като противоречащо на добрите нрави, е неоснователно. Счита, че окончателно сключеният договор за револвиращ заем напълно отговаря на изискванията за форма и съдържание на договорите за потребителски кредит, установени в отменения ЗПК, който е релевантният нормативен акт, действащ към момента на сключване на процесния договор. Кредитополучателят е бил запознат със сумата, която ще получи, със сумата на дължимото договорно възнаграждение и със сумата, която следва да върне, поради което не е налице недействителност на Договора за револвиращ заем, поради липса на съгласие, поради нарушение на изискванията на ЗПК или поради липса на информирано съгласие.

Иска се предявения иск да бъде уважен и съдът постанови решение с което приеме за установено, че ответникът С. Г. П. дължи на "ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД неизплатена главница в размер на 977.74 лева (деветстотин седемдесет и седем лева и седемдесет и четири ст.) - вземане по Договор за револвиращ заем № 5000496447; законова лихва от деня на предявяване на Заявлението за искане за издаване на заповед за изпълнение в РС Елхово до окончателното изплащане на вземането; неизплатено договорно възнаграждение в размер на 1839.55 лева (хиляда осемстотин тридесет и девет лева и петдесет и пет ст.); неизплатена законна лихва в размер на 317.01 лева (триста и седемнадесет лева и една стотинка), дължима от 15.06.2015 г. - датата на изтичане на погасителния план до 25.11.2021 г.

Претендира и присъждане на разноските, направени по заповедното производство по чл. 410 ГПК по заповедта: държавна такса - 65.69 лв. /шестдесет и пет лева и шестдесет и девет стотинки/ и юрисконултско възнаграждение - 150.00 лв./ сто и петдесет лева/, както и присъждане на разноски направени в исковото производство - 300.00 лева за юрисконултско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът С. Г. П. се явява лично и с процесуален пълномощник адв. Д И Д, вписан в АК – Ямбол. Искът се оспорва.

В хода по същество процесуалният пълномощник на ищеца моли иска като неоснователен да бъде отхвърлен. Претендира и присъждане на разноски по делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложеното ч. гр. д. № 695/2021 г., по описа на Районен съд - Елхово, въз основа на депозирано от Профи Кредит България" ЕООД заявление за издаване на заповед за изпълнение срещу длъжниците В И П и С. Г. П., съдът е издал в полза на Профи Кредит България" ЕООД срещу солидарно отговорния длъжник С. Г. П., с ЕГН ***** Заповед за изпълнение на парично задължение № 418/28.11.2021 година са сумата от общо 3134.30 лева, от които: неплатена главница в размер на 977.74 лева; непогасено договорно

възнаграждение в размер на 1839.55 лева, дължимо за периода от 15.05.2012г. до 15.06.2015г.; лихва за забава в размер на 317.01 лева за периода от 15.06.2015г. до 25.11.2021г.; законна лихва върху главницата от 977.74 лева, считано от датата на подаване на заявлението- 26.11.2021г. до окончателното изплащане, които суми са дължими по Договор за потребителски кредит № 5000496447 от 25.11.2011г., както и направените по делото разноски в общ размер на 115.69 лева, от които 65.69 лева внесена д.т. за образуване на настоящото производство в съда и 50.00 лева – възнаграждение за юрисконсулт.

По отношение на длъжника по заявлението В И П в хода на заповедното производство е констатирано, че същата е починала на 02.06. 2013г. и производството по отношение на нея е прекратено с Определение № 378/27.11.2021 година постановено по ч. гр. дело № 695/2021 година.

Длъжникът С. Г. П., е получил заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК на 07.02.2022 година. На 02.03.2022 година, в едномесечния срок по чл.414, ал.2 от ГПК от връчването на Заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК, е депозирал възражение по чл.414 от ГПК по образец, с което е заявил, че не дължи изпълнение на вземането по издадената заповед за изпълнение.

С Разпореждане 203/06.03.2022 година съдът е указал на заявителя възможността да предяви иск за установяване на вземането си.

В законоустановения едномесечен срок, заявителят - ищецът по настоящото дело, предявява настоящия установителен иск срещу длъжника С. Г. П. – ответник по делото.

Производството е по предявен установителен иск по отношение на присъдената в заповедното производство сума от общо 3134.30 лева, включваща главница в размер на 977.74 лева, договорно възнаграждение в размер на 1839.55 лева за периода от 15.05.2012г. до 15.06.2015г.; лихва за забава в размер на 317.01 лева за периода от 15.06.2015г. до 25.11.2021г.; законна лихва върху главницата от 977.74 лева, считано от датата на подаване на заявлението - 26.11.2021г. до окончателното изплащане, които суми са дължими по Договор за потребителски кредит № 5000496447 от 25.11.2011г.

Видно от представения по делото Договор за револвиращ заем № 5000496447 от 25.11.2011г., сключен между "Профи кредит България" ЕООД, в качеството на кредитор, от една страна, и от друга страна В И П в качеството на кредитополучател, и С. Г. П., в качеството на солидарен длъжник, кредиторът е предоставил на заемополучателя револвиращ заем от 1000 лв. Срокът на договора е 42 месеца. Страните по договора за постигнали съгласие за предоставената в заем сума кредитополучателят да заплати договорно възнаграждение при годишен лихвен процент 84.76 %, ГПР 119.63 % и лихвен процент на ден 0.23 %. Общото задължение по заема възлиза на 3189,48 лв.

Размера на месечната погасителна вноска, съгласно договора е в размер на 75.00 лева. Падежната дата на месечната погасителна вноска е 15-то число на месеца. Крайният срок на договора е 15.06.2015г. – падежната дата на последната погасителна вноска.

Като доказателства по делото освен Договор за револвиращ заем № 5000496447 от 25.11.2011г. са представени и Общи условия на Профи Кредит България ЕООД към договор за револвиращ заем за физически лица, Преводно нареждане от 28.11.2011г., известие за одобрение към Договор за револвиращ заем № 5000496447 от 28.11.2011г., Погасителен план към договора от 28.11.2011 г. , Извлечение от сметка към Договор за потребителски кредит № 5000496447 от 25.11.2011г.

С преводно нареждане от 28.11.2011г. на Юробанк и ЕФ ДЖИ кл. София от ищеца Профи Кредит България ЕООД е разпорежен превод по сметка на В И П на сумата 1000 лв., т.е. преведена е отпуснатата в заемна сума от 1000 лв.

От Извлечение от сметка към Договор за потребителски кредит № 5000496447 от 25.11.2011г. , изготвено на дата 06.04.2022 година е видно, че заплатената по договора сума

е в размер на 380 лв. По договора са заплатени първите четири поредни вноски, с падежи 15.01.2012г., 15.02.2012г., 15.03.2012г. и 15.04.2012г., в пълни размер, по 75.00 лв., в общ размер 300 лв. и частично пета поредна вноска, с падеж -15.05.2012г. в размер на 72.19лв. Последното плащане по договора е от дата 01.11.2012г. С постъпилите плащания в общ размер 3800 лв. са погасени главници в размер на 22,16 лв. и 350,03 лв. – договорни лихви. По изявления на ищеца с остатъка от 7.81 лева са били погасени лихви за забава по кредита, на основание т. 10.1 от ОУ.

За останалите вноски по договора няма плащания. Длъжниците са изпаднали в забава от 16.03.2022г.

Като взе предвид изложената фактическа обстановка, съдът стига до следните правни изводи:

В производството по чл. 422 ГПК ищецът следва да докаже факта, от който произтича вземането му, а длъжникът - възраженията си срещу вземането. За да се уважи предявеният иск ищецът следва да докаже фактите, които сочи да обуславят исковата му претенция - наличието на сключен договор за кредит, изпълнение на договорните си задължения за предоставяне на заемната сума, при което за ответниците е възникнало задължение за нейното връщане. Също така ищецът следва да докаже и вземанията си и по размер.

Ответникът следва да проведе насрещно доказване по тези факти, както и да докаже всички факти, които сочат да изключват, унищожават или погасяват процесните вземания.

"Профи Кредит България" ЕООД представлява финансова институция, по смисъла на чл. 3, ал.2 от ЗКИ, поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства (както е в конкретния случай). Това определя дружеството като кредитор по смисъла на чл. 9, ал. 4 ЗПК. Представеният по делото Договор за револвиращ заем № 5000496447 от 25.11.2011г., подписан от кредитополучател и солидарен длъжник, установява възникналото заемно правоотношение между страните по делото, като с преводно нареждане от 28.11.2011г. заемната сума е усвоена от кредитополучателя - В И П. От данните по делото се установява, че кредитополучателят е погасил 4 пълни месечни вноски по кредита и частично е заплатил 5 – та по ред вноска, като погасената сума за главница и договорна лихва е в общ размер 372.19 лв.

Безспорно е, че между ищеца и ответника са възникнали правоотношения по договор за потребителски кредит по чл. 9 и сл. ЗПК.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя, или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане.

В настоящият случай спрямо процесния договор за потребителски кредит намират приложение нормите на Закона за потребителски кредит, като съдържанието на потребителският договор е установено в разпоредбата на чл.11, ал.1 от ЗПК, като при неспазване на изискванията на чл.10, ал.1 от ЗПК, чл.11, ал.1, т.7-12 и т.20 и ал.2 от ЗПК и чл.12, ал.1, т.7-9 от ЗПК, съобразно чл.22 от ЗПК, същият е недействителен.

Съгласно нормата на чл.11, ал.1, т.12 от ЗПК в редакцията към момента на сключване на договора, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа информация за условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. С представения договор е представен погасителен план, но същият е от дата 28.11.2012 година, издаден след датата на подписване на договора и е неподписан от

кредитополучателя и съдлъжника, поради което следва да се приеме, че съдлъжникът – ответник в настоящото производство не е бил запознат със същия. С оглед изложеното, съдът приема, че доколкото не са налице част от задължителните елементи от съдържанието на договора за потребителски кредит – погасителен план към момента на сключването му, то съгласно разпоредбата на чл.22 ЗПК същият се явява недействителен и като такъв не е породил правно действие.

Съгласно чл.23 от ЗПК когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Изводът за недействителност на договора налага прилагането на последиците на чл. 23 от ЗПК – длъжникът да върне само остатъкът от чистата стойност на кредита. При недействителните договори длъжникът е поставен в забава едва с подаване на заявлението на основание чл.84, ал.2 от ЗЗД.

По отношение на претенцията за договорна лихва съдът намира, че същата се явява неоснователна и като противоречаща на добрите нрави. Съгласно чл.26, ал.1 от ЗЗД нищожни са договорите, които накърняват добрите нрави. Посоченият порок е налице, когато сделката противоречи на общо установените нравствено-етични правила на морала. Съдебната практика е последователна, че значителната липса на еквивалентност в насрещните престации при двустранните договори може да се приеме за противоречие с добрите нрави доколкото те са определени като граница на свободата на договаряне, предвидена в чл.9 от ЗЗД, заедно с повелителните норми на закона. Накърняване на добрите нрави е налице и когато договорната свобода се използва от едната страна, за да възложи на другата несъразмерни тежести, като се възползва от по-неблагоприятното ѝ положение. При сключването на процесния договор през 2011 г., не е съществувало законово ограничение за размера на договорната лихва и на годишния процент на разходите, поради което водеща за страните е била разпоредбата на чл.9 от ЗЗД с посочените рамки – императивните правни норми и добрите нрави. Към момента в чл.19, ал.4 ЗПК (нова – ДВ, бр.35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.) е регламентирано законово ограничение за размера на годишния процент на разходите, а именно – да не е по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и валута, определена с постановление на Министерския съвет. Съдебната практика обаче, постановявана преди въвеждането на законното изискване е приемала, че уговорката за възнаградителна лихва, надвишаваща два пъти размера на законната лихва при обезпечени кредити или три пъти при необезпечени, противоречи на добрите нрави – така решение №378/18.05.2006 г., постановено по гр.д. №315 по описа за 2005 г., ВКС, II г.о., решение № 1270/09.01.2009 г., постановено по гр.д. № 5093 по описа за 2007 г. на ВКС, II т.о. Уговореният от страните годишен лихвен процент по представения Договор за револвиращ заем № 5000496447 от 25.11.2011г. възлиза на 84.76 %, а годишният процент на разходите – 119.63%. Видно е, че уговореният между страните годишен лихвен процент надвишава осемкратно размера на законната лихва. Една такава уговорка противоречи на добрите нрави, не само с оглед посочената по-горе съдебна практика, но и с оглед изискванията за справедливост. Добрите нрави са такива критерии за норми на поведение, които не позволяват по никакъв начин неравноправното третиране на икономически по-слабите страни участници в оборота и използването на недостиг на материални средства на един субект за облагодетелстването на друг. Уговарянето на лихви в размер повече от три пъти стойността на заемната сума, е извън рамките на свободата на договарянето по чл.9 от ЗЗД. Размерът на това възнаграждение не съответства на предназначението му, и с оглед съотношението спрямо законната лихва, води до неправомерно разпределение на блага в отношенията между страните и неравноправното третиране на икономически по-слабата страна. Поради изложеното, съдът намира, че клаузата относно размера на годишната лихва противоречи на общоприетите правила и норми за добросъвестност и е нищожна по смисъла на чл.26, ал.1 от ЗЗД.

Освен изложеното, договорът за потребителски кредит обаче, е недействителен

поради неспазване на императивните изисквания, залегнали в чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Установява се, че в процесния договор, кредиторът единствено е посочил като абсолютни стойности на лихвения процент по заема, ГПР на заема и годишното оскъпяване на заема. Липсва ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите по кредита /кои компоненти точно са включени в него и как се формира посочения в договора ГПР от 119.63 % /. Съобразно разпоредите на ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Тоест, в посочената величина / представлявайки общ израз на всичко дължимо по кредита / следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са включени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. В процесния договор за кредит яснота относно посочените обстоятелства липсва. Посочен е лихвен процент по заема /който е фиксиран/, както и годишно оскъпяване по заема, но не се изяснява как тези стойности се съотнасят към ГПР по договора. Следва да се посочи, че ГПР е величина, чийто алгоритъм е императивно заложен в ЗПК и приемането на методика, налагаща изчисляване на разходите по кредита по начин, различен от законовия, е недопустимо. Съобразно гореизложеното, кредитното правоотношение между страните се явява недействително на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК и като такова не е в състояние да породи присъщите за този тип сделка правни последици.

Както се посочи по – горе съобразно нормата на чл. 23 от ЗПК, при недействителност на договора за кредит, длъжникът дължи да възстанови на кредитора чистата стойност на предоставения финансов ресурс.

С оглед на гореизложеното, съдът счита, че за ответника е възникнало задължение единствено за връщане на главницата по сключения договор за потребителски кредит, която е в размер от 1000 лв. Доколкото към датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение, по договора има платена сума в общ размер на 380 лв., то съдът приема, че по договора е останала дължима единствено сумата от 620.00 лв.

По направеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност:

Погасителната давност е сложен юридически факт, състоящ се от два елемента: бездействие на титуляра на правото и изтичане на определен период от време.

Съгласно чл.110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. А съгласно чл. 111, б. "в" от ЗЗД с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за лихви и за други периодични плащания.

Началото на давностния срок е деня, от който вземането е станало изискуемо - чл. 114, ал. 1 от ЗЗД. Освен това действието на давността е относително спрямо солидарните длъжници, като спирането и прекъсването на давността срещу един от солидарните длъжници е без правно значение за останалите - чл. 125, ал. 1 от ЗЗД. Съгласно чл. 116, б. "б" от ЗЗД, давността се прекъсва с предприемане на иск, а от прекъсването на давността съгласно чл. 117, ал. 1 от ЗЗД започва да тече нова давност. Поради това, съдът следва да се прецени дали към датата на подаването на заявлението по чл. 411 ГПК, имащо значението на правно действие по чл. 116 от ЗЗД, е била изтекла 5-годишната погасителна давност по чл. 110 ЗЗД и оттам дали исковете са основателни. При договора за кредит /заем/ е налице общо плащане и договореното връщане на заема на погасителни вноски не превръща договора в такъв за периодични платежи, а представлява уговорка за частични плащания по договора. Разсрочването на плащането на цената на отделни вноски не му придава характер на периодични платежи по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД, като не променя характера им и не ги прави периодични /така решение № 28/05.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 523/2011 г., III

г. о., решение № 261/12.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 795/2010 г., IV г. о., решение № 103/16.09.2013 г. на ВКС по т. д. № 1200/2011 г., II т. о., решение 93/27.10.2016 г. по т. д. XX82/2015 г. на I т. о. и др. /. Поради изложеното по-горе, в случая е приложим общият петгодишен давностен срок по чл. 110 от ЗЗД, който се изчислява от крайния падеж за връщане на заемната сума. В тази връзка, съдът намира, че падежът на вземането за вноските по договора за кредит е настъпил с изтичането на срока на договора – 15.06.2015 г. Петгодишната давност е изтекла на 15.06.2020 година. Или към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение срещу ответника С. Г. П. - 26.11.2021г. петгодишната давност по чл. 110 ЗЗД за дължимите по договора главница е била изтекла. Следва да се посочи, че дори договора да бе действителен по отношение на договорната лихва, на посочената по – горе дата - 15.06.2020 година е изтекъл петгодишени давностен срок и това вземане би било недължимо поради изтекла погасителна давност. При недължимост на главното вземане поради изтекла давност недължими са и акцесорните вземания за мораторна лихва и лихва за забава.

Предвид гореизложеното, съдът следва да отхвърли предявеният иск изцяло.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника направените от последния разноски в производството. с о

Процесуалният представител на ищеца е направил възражение по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна. При възражение за прекомерност, в контекста на приложното поле на чл.78, ал.5 от ГПК, съдът е длъжен да прецени дали размерът на заплатените разноски е адекватен на естеството на извършените процесуални действия. Институтът на чл.78, ал.5 от ГПК е насочен към установяване на социална справедливост и недопускане на злоупотреба с процесуално право. В случая, съобразно цената на предявения иск, минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен по реда на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1/2004г., възлиза на 449,40 лв. Ответникът доказва и претендира направени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 450.00 лв. Разноските в посочения размер са в размер непосредствено до минимума установен в Наредбата, поради което направеното от ищовата страна възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение е неоснователно и в полза на ответника следва да се присъдят направените от него разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 450.00 лв.

При този изход на делото на ищеца не се дължат разноски.

Водим от горното, Елховският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният от „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, с ЕИК: ***2, със седалище: гр. София, бул. България № 49, бл. 53Е, вх. В, представлявано заедно от С Н Н и Ц Г С, в качеството им на управители на „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, против С. Г. П., с ЕГН *****, с адрес: с.М, ул. „С П“ №9, община Елхово, обл.Ямбол установителен иск за признаване за установено по отношение на С. Г. П., с ЕГН *****, че същият дължи на "ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД сумата от общо 3134.30 лева, от които: неплатена главница в размер на 977.74 лева; непогасено договорно възнаграждение в размер на 1839.55 лева, дължимо за периода от 15.05.2012г. до 15.06.2015г.; лихва за забава в размер на 317.01 лева за периода от 15.06.2015г. до 25.11.2021г.; законна лихва върху главницата от 977.74 лева, считано от датата на подаване на заявлението - 26.11.2021г. до окончателното изплащане, по Договор за потребителски кредит № 5000496447 от 25.11.2011г., за които суми е издадена Заповед № 418/28.11.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч. гр. дело № 695/2021 година

по описа на РС – Елхово.

ОСЪЖДА „ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД, с ЕИК: ***2, със седалище: гр. София, бул. България № 49, бл. 53Е, вх. В, представлявано заедно от С Н Н и Ц Г С, в качеството им на управители на „ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД, да заплати на С. Г. П., с ЕГН *****, с адрес: с.М, ул. „С П“ №9, община Елхово, обл.Ямбол сумата 450.00 лева направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ОС – Ямбол, чрез РС – Елхово в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Елхово: _____